

Og så til velfærdsløfterne: Ja, dem blev kommunerne sat til at sige nej til og i stedet på en række områder at holde igen på eller skære ned.

Blev det så de unges finanslov? Nej, det kan man vist heller ikke sige. Uddannelsesområdet blev holdt i et jerngreb. Det er fuldstændig rigtigt, som det lige er fremgået af ordvekslingen, at der så sandelig ikke for den finanslov, vi arbejder under endnu, blev ført alle uddannelsesbesparelser tilbage, nej, det skete på en del af uddannelsesområdet. Og jo højere oppe i uddannelsessystemet des mere tilbageføring. Men i den del af uddannelsessystemet, som retter sig mod dem, der i forvejen har fået mindst uddannelse, ja, der blev der ikke nogen tilbageførsel.

Uddannelsesområdet blev holdt i et jerngreb, hvor hunden for alvor blev fodret med sin egen hale. På den måde kan man selvfølgelig sige, at der er noget ungdommeligt over finansloven, for der skal en ret ungdommelig hund til at være så smidig, at den kan spise en så stor del af sin egen hale.

Nej, vi fik en defensiv finanslov. Der er ikke aktive skridt til at lægge nye linjer eller til at løfte fremtidens eller bare nutidens opgaver.

Arbejdsløsheden får igen lov til at vise sit modbydelige fjæs – det, vi ellers havde fået bortvist gennem 8-10 års intens indsats.

Her er svaret, som vi har hørt det gentagne gange i eftermiddag, regionale vækstmiljøer, som hr. Kristian Jensen stædigt siger det. Nej, det dokumenteres klart af finanslovsforslagets og ændringsforslagernes egne tal, at der skæres 20 pct. Der er ikke noget aktivt svar fra regeringen. Nej, det aktive svar er ved at gøre det modsatte af det, der var nødvendigt.

I Socialdemokratiet præsenterede vi en stribe fokuspunkter i august måned, da vi ventede på finanslovsforslaget. Vi ønskede, at – jeg havde nær sagt – invitere os selv til forhandlinger på nogle områder, hvor vi synes, det måtte være muligt at finde nogle fælles løsninger, områder, der var afgørende for det danske samfund.

Vi pegede på folkeskoleområdet, hvor vi har lagt op til at skulle kunne investere særligt i de skoler, der har nogle store opgaver med elever, i skoler, der har mere end almindelige uddannelsesmæssige opgaver, men også i sociale løsninger, der skulle stå for. »Projekt skoleløft« kunne vi overhovedet ikke få regeringen i tale om.

Med hensyn til erhvervsskolerne havde vi lagt op til det helt selvfølgelig, synes vi, at der skulle foretages det løft, som vi faktisk fra SR-regeringens side lagde op til i forhandlinger sidste

år før valget. Da var Venstre og De Konservative meget medgørlige, de ville gerne give meget til erhvervsskolerne. Valget kom. Vi har fortsat vores politik, vi har fortsat lagt vores oplæg frem. Men Venstre og De Konservative er nu kommet på andre tanker. Det skulle lande væsentlig lavere.

Brugerbetalingerne på VUC, statens voksenuddannelsesstøtte og aftenskolerne fra sidste år – kunne vi ikke få dem bragt ned? Nej, der kom nye til.

På miljø-, natur- og sundhedsområdet pegede vi på allergibekæmpelse, på naturreform indeholdende pleje og tilgængelighed og så på projektet med sund skolemad, som blev mødt meget hånligt af Venstre og De Konservative, selv om det efterhånden må være klart, at det er et punkt, hvor vi folkesundhedsmæssigt har meget god grund til at sætte ind med forebyggelse. Fedme er et i bogstaveligste forstand voksende problem i Danmark.

Vi pegede på flere og bedre boliger, nye boliger med fortsættelse af den finansiering, der blev igangsat under SR-regeringen, og vi pegede på en renoveringsindsats i den almene sektor, så den fortsat kan levere nogle gode, konkurrence-dygtige og betalelige boliger til den almindelige befolkning. Det kom vi igennem med.

Der var også nogle elementer i den samlede boligaftale, som vi måtte give os på, men samlet set er det en boligaftale, som både vi og regeringen fra hvert vores udgangspunkt kan være bekendt.

Vi pegede på arbejdsmiljøet. Vi ønskede at fortsætte linjen med at bekæmpe det dårlige arbejdsmiljø, bekæmpe nedslidning, få færre arbejdsskader, færre sygedage, flere, der var tilfredse med at gå på arbejde, mere viden, mere forebyggelse og i alt altså flere gode arbejdstimer. Her fik vi ikke regeringen i tale.

Kl. 16.20

Det fælles sociale ansvar: Det troede vi jo faktisk ville være muligt, for der var regeringen jo i ord meget optaget af projektet. Vi pegede på de ældres hjemmehjælp, samværstid, minus stop-urene, der har været talt så meget om, men plus omsorgen. En fleksibilitet og en udvikling.

Vi pegede på en indsats for at bryde den negative sociale arv med fokus især på risikobørnene. Vi pegede på et opgør med den skæve sociale fordelingsprofil, som regeringen brutalt indvarslede i 2002 forklædt bag mange smukke ord, der skabte forventninger, men ingen resultater – ikke gode, i hvert fald.